

MİLLÎ SAVUNMA BÜTÇESİ

17 Şubat 1969

Millî Savunma bütçesi üzerinde Karma Bütçe Komisyonuna sunulan raporlara baktığımız zaman, bazı çok önemli konuların yıldan yıla bu raporlarda hemen hemen aynı kelimelerle yinelenmekte olduğunu görmekteyiz. Bu demektir ki, bazı çok önemli sorunlar yıldan yıla bir çözüme kavuşturulmak şöyle dursun, bir çözüm yoluna sokulmadan dahi sürüncemede bırakılmakta devam etmektedir.

Bunlardan birincisi, yani raporda ele alınma sırasına göre birincisi, Türk Silahlı Kuvvetlerinin hâlâ NATO standartlarına veya kabul edilebilecek asgari standartlara kavuşturulmamış olmasıdır. Böyle kabul edilebilir. Asgari standartlara dahi kavuşturulmamış olmasının ulusal savunmamızın, ulusal güvenliğimizin sağlanması bakımından önemi çok olduğu kadar, ayrıca NATO ittifakının ve dış yardımların bize gerçekte ne derecede faydalı olduğu konusunda da bir fikir vermektedir.

Geçen yılki bu bütçe üzerinde konuşmamda NATO'yu hukuki bir belge olarak incelemiş, askeri bir örgüt olarak incelemiş, stratejisini ele almış ve NATO'nun nasıl bizi, iddia edildiği gibi, akla gelebilen tehlikelerden korumadığını belirtmiştim. Bu konuyu burada yineleyecek değilim. Yalnız yirmi yıllık bir NATO ittifakından sonra ve övünülen bunca dış yardımlardan sonra hâlâ Türk Silahlı Kuvvetlerinin kabul edilebilir asgari bir seviyeye dahi ulaşmış olmaması, bu ittifakın bizi korumadığının kanıtlarından bir tanesidir. Son zamanlarda gazetelerde çıkan haberlerden öğreniyoruz ki, yeni bir Beş Yıllık Plan yapıyormuş NATO ittifakı içinde ve bu beş yıl zarfında ittifakın az gelişmiş üyelerinin düzeyi diğer gelişmiş üyelerin düzeyine ulaştırılacakmış. Ama tabii Amerika'nın düzeyine değil, bu da açıkça belirtiliyor. Bir düşünmek gerek, raporda verilen rakamlara göre 20 yılda, ya da daha doğrusu 16-17 yılda, bizim 1952'de ittifaka girişimizden beri Amerika'nın bize yapmış olduğu yardımlar 2,5 milyar dolar civarında. NATO standartlarına erişmek için tahmin edilen miktarlar ise 27 ile 39 milyar Türk Lirası civarında. 20 yıla yakın yardımlar 2,5 milyar tutarında iken, beş yılda acaba Türk Silahlı Kuvvetlerini gerekli standarda ulaştırmak için bu büyük fonlar nereden bulunacaktır? Bize öyle geliyor ki, bu Beş Yıllık Plan konusu, ağza çalınmak istenen bir parmak baldan başka bir şey değildir.

Yine raporda verilen rakamlardan öğreniyoruz ki, Türk Silahlı Kuvvetlerinin ihtiyacının yüzde 75'i ulusal bütçeyle, yüzde 25'i ise yardımlarla karşılanmaktadır. Ulusal bir ordunun yüzde 25 gibi yüksek bir oranda dış yardımlara bağlı olmasının sakıncaları açıktır. Bu dış kaynaklara bağımlılık konusu, bilindiği gibi, Millî Savunma bütçesinin Senatoda görüşülmesinde, millî ordu kavramı üzerinde şiddetli tartışmalara yol açmıştır. Türk Ordusunun erinden, en yüksek kumandanına kadar millî duygulardan, yurduna ve bağımsızlığına bağlılığından ve bu uğurda en son

fedakârlıkları göze alacaklarından hiç kimsenin kuşkusu yoktur. Onun için bu konuda demagoji yapıp alkış toplamaya çalışılmamalıdır. Tartışılan konu, milli bir ordunun objektif koşullar olarak sahip olması gereken nitelikler nedir? O tartışılıyor. Yoksa Ordumuzun milli duygularından, ulusal bağımsızlığımıza ve yurt bütünlüğüne bağlılığından kuşku duyan hiç kimse yok ve bu tartışma konusu değildir, bu bir demagoji konusu yapılmamalıdır.

Ulusal bir ordunun tam bağımsız, hareket serbestliğine tam sahip, kendi yurdunun savunma ihtiyaçlarına göre eğitilmiş ve donatılmış ve hele komuta bakımından hiçbir yabancı komutaya bağlı olmayan bir ordu demek olduğu konusunda, biz de aynı düşüncededeyiz. Ve şunu da belirtmek isterim ki, Türkiye İşçi Partisi ta 1963 yılında hazırlayıp 1964 başında yayınladığı programında Ulusal Kurtuluş Savaşından sonra Atatürk'ün sağlığında, bağımsız bir milli ordu meydana getirmiş olduğumuzu övünerek belirttikten sonra, Türkiye'nin 1947-1948 yıllarından itibaren dış yardım ve kredilerle yaşar duruma düştüğünü, bu yüzden gittikçe bağımlı hale geldiğimizi esefle kaydetmiş ve Türkiye İşçi Partisinin dış politikasını ve ulusal savunma politikasını bu ibret verici durumu göz önünde tutarak belirleyeceğini ve uygulayacağını belirtmişti.

Komisyon raporunda, geçen yıl olduğu gibi, bu yıl yine belirtilen bir başka önemli konu, "Kaynaklarımızın ulusal güvenlikle ekonomik kalkınma arasında dengeli bir şekilde bölüşümünü öngören bir prensip kararına ihtiyaç vardır" ifadesidir.

Dikkat edilirse, bu önemli konuda henüz bir ilke kararı yok. Oysa asıl gerekli olan, ilke kararından sonra ayrıntılı ve gerçekçi bir planın hazırlanması ve uygulanmasıdır. Bu sorun, dışa bağımlılık sorunuyla sıkı sıkıya ilişkilidir. Çünkü dış kaynaklara bağımlıktan kurtulmak, kendi savaş sanayiimizin gerçekleştirilmesine ve genellikle hızlı ve sağlam bir sanayileşmenin başarılmasına bağlıdır. Bu ise temel sanayileşme politikasını, planını ilgilendirir. Devlet fonlarını özel sektöre aktarıp bu fonları boşa harcayan, montaj ve lüks tüketim eşyası ve diğer hafif tüketim eşyası sanayiyle bir ülke sanayileşemez. Savaş sanayiimizin geliştirilebilmesi için temel ağır sanayi, maden, makine, ağır kimya sanayiinin geliştirilmesi zorunludur. Savaş sanayi kurulması girişimine son yıllarda başlanmıştır. Ama raporda da görüleceği üzere bu, yeterli olmaktan çok uzaktır.

Yine raporda değinilen bir konu da şudur: Milli Savunma Bakanlığı ve Genelkurmay Başkanlığı görev, yetki ve sorumlulukları hakkındaki yasa tasarılarının henüz yasama organlarına getirilmemiş olmasıdır. Halen uygulamada olan Teşkilat Yasasında ise bu görev ve yetkiler açık seçik ayrılmamıştır. Bu sorun, kendi başına çok önemli bir sorundur. Hele bizim ülke gibi bir ülke için önemi daha da büyüktür. Zira 1965 seçiminden bu yana, zaman zaman bir askeri darbe olasılığı veya tehlikesi bu Mecliste dahi söz konusu edilmiş, tutanaklara geçirilmiştir. Daha geçenlerde, Kasım ayında yine böyle bir tehlike atlatıldığı iddia edilmiştir. Genelkurmay Başkanının 22 Mart'ta emekliye ayrılıp ayrılmayacağı, askeri birlikleri ve tesisleri, hele sivil kurumları sürekli denetimi ve ziyareti tartışmalara, çeşitli tahminlere, yorumlara yol açmaktadır. Bu çeşit davranışlar ve iddialar, tartışmalar, yorumlar, gerek ülkenin politik durumu, rejimi bakımından, gerek ordu bakımından olumlu, sağlıklı bir durum değildir. Bunun için sözü edilen yasanın bir an önce çıkarılıp, görev yetki

ve sorumlulukların açık, seçik belirtilmesinde ve yasa çıktıktan sonra da, çok sıkı uygulanmasında ülke açısından büyük fayda vardır.

Karma Bütçe Komisyonu raporunda, Ordu Yardımlaşma Kurumu üzerinde de kısaca durulmakta ve “Kurum emin adımlarla gelişmekte ve ülke ekonomisi üzerinde olumlu etkileri gittikçe görülmektedir” denilmektedir. Kurumun sermayesinin 778 milyon liraya yükselişi, yaptığı yatırımlar, ekonomik açıdan olumlu sayılabilir. Ama konuya yalnızca ekonomik açıdan bakmak doğru olmaz, işin bir de ordu üzerinde ve toplum üzerindeki etkisi yönü vardır. Kurum, üyelerine sağladığı emeklilik, sakatlık, ölüm yardımları yanı sıra ordu pazarları, ordu evleri ve gazinoları, özel okullar, öğrenci yurtları, bursları sağlamak gibi sosyal hizmet de görmektedir. Bu hizmetler, kuşkusuz faydalıdır. Ne var ki, demokratik bir düzende ve Anayasanın öngördüğü bir sosyal refah devletinde bu hizmetler, asker sivil ayrımı olmaksızın Devletçe tüm yurttaşlara eşitçe sağlanması gerekir. Türk Ordusu, diğer ülkeler ordularından halkçı niteliğiyle ayrılmış ve yükselmiş bir ordu olagelmıştır. Türk ordusu, eski bir aristokrat sınıfın veya yüksek burjuvazinin ayrıcalıklı askeri gücü hiçbir zaman olmamıştır. Ordu kadrolarını bu sınıflardan gelme elemanlar doldurmamıştır. Türk subay, ülkenin çeşitli bölgelerinde hizmet görerek halkın zorlu yaşam koşullarını paylaşmış, halkı yakından tanımıştır. Türk Ordusu kadroları elbette ki, yükselmeyi hak etmiştir. Ama bu yükselme, ülke ve halk kitlelerinin tüm kalkındırılması, refaha ulaştırılmasıyla paralel gitmelidir.

Bu kurum hakkında üzerinde durulması gereken ikinci konu, Ordu Yardımlaşma Kurumunun, bir yardım kurumu haline gelmesi ve özellikle yabancı sermayeyle ortaklıklar kurmasıdır. Bu durum orduyu dolaylı olarak ticari ilişkilere ittiği kadar, bütün muvazzaf subayların daimi üyesi bulunduğu bu kurum yoluyla kapitalist düzenle de kısmen bütünleştirmektedir. Yabancı sermayeyle ortaklıklar ise, hiç desteklenmeyecek bir durumdur. Hep bildiğimiz gibi bağımsızlık konusu, yalnızca askeri, politik bir konu değil, temelinde ekonomik olan bir konudur ve askeri, politik ve ekonomik yönleriyle bağımsızlık konusu bir bütündür. Bağımsızlık konusunun, yani tam bağımsızlığın, hiç gölge düşürülmeyen bir bağımsızlığın sağlanması için ülkenin yabancı sermaye ilişkilerinden ve sömürülmesinden kesinlikle kurtarılması gerekir. Bu bakımdan ordu kadrolarının hepsini içeren bir kurumun yabancı sermayeyle ortaklık halinde olması, ulusal bağımsızlık davamızla uzlaşabilecek bir durum değildir. Türkiye’yi yabancı sermaye ilişkilerinden ve sömürsünden kurtarmayı amaç edinirken, ordu kadrolarıyla ilişkin bir kurumun yabancı sermayeyle işbirliği yapması bizim askeri geleneklerimizle, Türk milliyetçiliğiyle nasıl bağdaşır? (AP’li Fahri Uğrasızoğlu: “Ne demek istiyorsunuz açıklayın, bu şekilde konuşamazsınız Türk ordusu hakkında”. Boran: “Anlayan anlamıştır.” Başkanvekili Nurettin Ok Uğrasızoğlu’nu uyarıyor.) Bir kurumun yabancı sermayeyle işbirliği yapması konusundan söz ediyorum. (AP’li Şadi Pehlivanoğlu: “Türk Ordusuna hakaret ediliyor. Siz görevinizi yapmıyorsunuz”. Başkan Nurettin Ok: “Hata olursa bizimdir.”)

Son bir yılda dünyada, özellikle Avrupa’da ve Ortadoğu’da yer alan olay ve gelişmeler Türkiye için NATO ve ikili anlaşmalar ve Amerikan üsleri ve tesisleri sorununu daha acil ve daha önemli hale getirdi. Çekoslovakya olaylarından sonra Batılı ülkeler, özellikle Federal Almanya, Avrupa’da askeri güç dengesi bozuldu-

ğu için telaşlandı veya telaşlanır göründü. Amerika, ilkin kınamak ve “Almanya saldırıya uğrarsa kesinlikle karşılık verilecektir” demeçleri vermekten öteye bir şey yapmaya niyetli görünmedi. Batı Almanya, “NATO güçlendirilmelidir” dediğinde Amerika’nın yanıtı, “Her şeyi Amerika’dan beklemeyin, siz kendi katkınızı artırın, Almanya’daki Amerikan kuvvetlerinin masraflarını karşılayın” demek oldu. Sonra 15 bin kadar bir kuvvetle uçaklar gönderildiyse de, bunlar daha önce çekilmiş olan kuvvetlerin iadesinden başka bir şey değildi.

Diğer bazı çevrelerin görüşü, kuvvet ilişkilerinde bir değişiklik olmadığıydı. Örneğin İngiltere’nin ünlü Times gazetesinin görüşü bu merkezdedir. Ama bu olayın iki sonucu oldu; biri, Varşova Paktı devletlerinin askeri birliklerini hızla harekete geçirebildiği görüldü, ikincisi de son yıllarda önemsenmez olmuş veya unutulmuş gibi görünen Avrupa’daki Varşova Paktı konvansiyonel kuvvetlerin ve silahlarının NATO’nunkilere oranla daha üstün olduğu noktasıdır. Bu durumda İngiliz Savunma Bakanı Denis Healey “Bir Sovyet saldırısı karşısında nükleer silahlarla karşılık vermek zorunlu olacaktır” diye açıklama yaptı. Hatırlanacak olursa, Çekoslovakya olaylarından sonra NATO Kumandanı Lemnitzer de nükleer karşılıktan söz etmişti.

Ama burada şöyle bir sorun ortaya çıkıyor: Daha 1967’nin Aralık ayında NATO bir strateji değişikliği kabul ederek kademeli ve esnek karşılık stratejisini kabul etmişti. Şimdi konvansiyonel silahlardaki eşitsizlik dolayısıyla nükleer karşılıktan söz edilince, bu kabul edilmiş stratejiyle bir çelişik durum meydana gelmiyor mu? Denilebilir ki, yeni durumda strateji yeniden gözden geçirilir, gerekli değişiklik yapılır. Evet, ama sorun o kadar basit değil. Çünkü kitle halinde ve derhal karşılık stratejisi, nükleer silahların uçaklarla gönderilip saldırıların yapılacağı döneme ait bir stratejiydi. Kıtalararası füzeler geliştirildikten sonra ve çabuk ateşlenen füzeler, yeraltı depolarında depolanıp, bir de yine nükleer başlıklı füzelerle donatılmış denizaltılar meydana getirdikten sonra denge bu yeraltı depolarındaki çabuk ateşlenir füzelerle, nükleer denizaltı filoları arasında kuruldu. O zaman anlaşıldı ki, derhal ve kitle halinde karşılık, ondan öncedeki durumda olduğu gibi, ilk harekete geçene bir üstünlük sağlamıyor. Yani ilk harekete geçene, karşı tarafı tümüyle yıkmak ve karşılık veremeyecek duruma getirmek üstünlüğünü sağlamıyor.

Bundan dolayı strateji değişti, keyfi değildi; silahlardaki gelişmeden dolayı ve onun yarattığı yeni durumdan dolayı idi. Ondan dolayı yeniden eski stratejiye dönüşmesi düşünülemez.

İlk kademede Varşova Paktı kuvvetlerinin üstünlüğünü dengelemek için Amerika taktik nükleer silahlar kullanmaya karar verebilir. Ama o karar verip uygulayınca kadar karşı taraf konvansiyonel kuvvetleriyle hayli mesafe alır. Ama her durumda Batı Avrupa bundan zarar görür. Diğer taraftan Amerika’nın, Avrupa’da nükleer bir yıkımı göze alacak ölçüde çıkarı olduğu konusunda Batı Avrupa çevrelerinde, kuşkular belirtilmektedir. Bu durumda NATO’nun gerçek bir koruma garantisi vermediği bir kere daha ortaya çıkmaktadır. Öbür yandan Avrupa’da çıkacak bir savaşın Türkiye’ye de bulaşacağı kesindir. Son günlerde Çekoslovakya sınırının yakınlarında yapılan ve onun devamı olarak da İncirlik Hava Üssü’ne ve civarına yaygınlaştırılan tatbikat da bunu açıkça gösteriyor.

Türkiye’nin çikarıysa elbette böyle bir savaşın dışında kalmaktır. Nitekim Çe-

koslovakya olaylarından sonra Hükümetin gösterdiği ağırdan alma bundan dolayıdır. Aman bir savaş tehlikesi var, buna bulaşmayalım. Ağırdan alma, iyi ama, son dakikada düşünülünce istenilen amaca varılamaz. Savaşa bulaşmamak, onun dışında kalmak için NATO'dan çıkılması, yabancı üslerden ülkenin arınması ve ikili anlaşmaların ortadan kaldırılması gerekir.

Sovyetler Birliğinin Akdeniz'de ve bütün dünya denizlerinde bir deniz gücü devleti olarak belirmesi de aynı sonuca vardiıyor. Türkiye'de NATO ve Amerikan üsleri bulunması Türkiye için nasıl bir dünya savaşına veya Ortadoğu'daki bir savaşa isteği dışında bulaşması tehlikesini yaratıyorsa, Akdeniz'de iki filonun karşı karşıya gelmesi ve bu filoların Ortadoğu'da yer alabilecek bir savaşa tutuşması olasılığı da Türkiye için aynı, savaşa bulaşma tehlikesini yaratmaktadır.

Halen NATO'nun aldığı son karar çağrısına göre Akdeniz'deki savaşa Türkiye'nin katılmayı kabul etmesinden sonra, bu savaşa bulaşmak tehlikesi büsbütün artmıştır. Türkiye üç tarafı denizle çevrili bir ülkedir. Ulusal güvenliği ve savunması için Deniz Kuvvetlerinin genişletilmesi, güçlendirilmesi zorunludur. Oysa NATO stratejisi gereği Deniz Kuvvetlerimiz ihmal edilmiş, ama gereği gibi donatılmamış, vurucu gücü gereği gibi geliştirilmemiş bir kara kuvveti meydana getirilmiştir. Filomuzdaki savaş gemileri belirli bir gücün üstüne çıkarılmamaktadır. Çünkü yetersiz olan savaş filolarımız, ancak 6. Filonun yardımcı kuvveti olarak görünmektedir.

6. Filonun 20. kuruluş yılı dolayısıyla yapılan kutlama töreninde Amerika'nın Avrupa Deniz Komutanı Amiral Mc Crain'in söyledikleri çok düşündürücüdür. Mc Crain diyor ki, "Sovyetler Birliği bugün dev gibi karşımızdadırlar. Sovyetler, denizi siyasi, askeri, ekonomik ve ticari bakımından en iyi kullanan ülke haline gelmiştir. Sovyet gemilerinin hemen hemen tümü gemiden gemiye atılabilen füzelerle donatılmıştır. Bu füzeler saatte 700 kilometre hızla gidebilir ve radarlarla idare edildikleri için büyük tehlike oluşturlar." Bunlar Mc Crain'in sözleri.

O kutlama törenine katılan bizim gazetecilerimizden birisinin belirttiğine göre, orada yabancı subayların büyük kısmı, savaş durumunda 6. Filonun Akdeniz'de kalamayacağı görüşünü belirtiyorlarmış. İşte biz böyle bir 6. filoya güvenerek Deniz Kuvvetlerimizi geliştirmiyoruz, bunu ihmal ediyoruz. Bu dengelenmenin Akdeniz'de de meydana gelmiş olması, Türkiye'nin iki bloğun bu dengelenmesinden yararlanarak bunu akıllıca bir politika kullanarak, bloklar dışı bağımsız bir politikaya dönmesi ve hangi yönden gelirse gelsin, tek taraflı olarak değil, her taraftan gelecek herhangi bir saldırıya karşı ulusal kurtuluş savaşı, yani yurt savunması verecek şekilde ordumuzu yeniden teşkilatlandırması, eğitmesi, yeni bir stratejiye, konsepte kavuşturması gerekir.

Bir bakan bu kürsüden dedi ki, "Türkiye Ulusal Kurtuluş Savaşını vermiştir." Bu ne biçim şey? Bir saldırıya uğradığımız zaman vereceğimiz savaş yine ulusal kurtuluş savaşıdır. Yani vatan savunması savaşıdır. Ulusal Kurtuluş Savaşı demek, yurt savunması savaşı demektir. Denizaşırı çıkarlar için büyük devletlerin denizaşırı yaptıkları savaşlardan ayrı olarak, bu savaşlar için bu sıfat kullanılır. "Türkiye'nin jeopolitik durumu, böyle bloklar dışı bağımsız bir politika gütmesine elverişli değildir, savaş patlarsa Türkiye nasıl olsa bunun içine girecektir" deniliyor. Tersine, bu jeopolitik durum ve kuvvetlerde meydana gelen dengeleme Türkiye'ye, akıllıca bir

politika güderse, bloklar dışı ve tarafsız kalma olanağını veriyor. Nitekim, 2. Dünya Savaşında da Türkiye'nin jeopolitik durumu aynı jeopolitik durumdu ve bu durum, dikkatli ve akıllı bir şekilde kullanılarak savaş dışı kalabilmiştik. Ama o zaman Türkiye NATO gibi bir ittifakın içinde değildi. Toprakları üzerinde yabancı üsler yoktu, atom silahları, nükleer başlıklı füzeler yoktu. NATO ise diğer askeri ittifaklardan farklı olarak, daha savaş patlamadan bir yapılanma meydana getirmiştir ve bugün topraklarımız üzerinde yabancı üsleri bulunduğu için bir savaş durumunda bizim bunun dışında kalabilmemize olanak yoktur. Ancak topraklarımızın üslerden arınmasıyla ve bizim bloklar dışı bir siyasete dönmemizle savaş dışı kalabiliriz.

Dünyanın iki dev gücünden biriyle komşu olan Türkiye'nin karşı devin bloğunda yer alıp, yabancı üslere yer verip, filolara katılıp komşu dev için devamlı bir kuşku, bir tahrik kaynağı haline gelmeyi kabul edişi, Türkiye'nin güvenliği bakımından akıl kârı bir iş değildir. Hem kendini bu duruma sok, hem de "İki tarafla da iyi geçinelim, savaş çıkarsa, aman biz katılmayalım" de. Olacak şey değildir bu.

Amerikan yardımlarının, NATO'nun doğurduğu en kötü sonuçlardan birisi de kanımızca, moral alanda yaratmış olduğu etkidir. Birtakım çevreler, biz NATO'suz, Amerikasız yapamayız, durumuna gelmişlerdir. Yani ulusal bağımsızlığımızı, yurt bütünlüğümüzü kendimiz savunabileceğimiz inancını yitirmişlerdir. Atatürk'ün Türkiye'sine yaraşacak bir tutum ve bir ruh hali midir bu? Böyle dış kaynaklara, dış emperyalist güçlere bağlanıp, bu bağlantının geçersiz ve temelsiz verdiği güvenlik hissinin aldatıcı rahatlığından kendimizi kurtarıp, ulusal bağımsızlığımızı ve yurdumuzu ancak kendimizin savunacağı acı verici gerçeğini kabul etmemiz gerekir. Hiçbir ülkenin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, o ülkenin kendi halkı ve ordusundan başka bir devlet ne savunur ne de koruyabilir.

Bir kere kısaca değindiğim, jeopolitik durumumuz ve dünya konjonktürü bizim, böyle bloklar dışı bağımsız bir siyasete dönersek, hemen saldırıya uğrayacağımız olasılığını göstermemektedir. Saldırıya uğrarsak dövüşeceğiz, bunun başka çaresi yok. Bunu göze almadıktan sonra, şu bu ittifakın gölgesinde, şu bu filonun kanadı altında kendimizi koruyabilmemize olanak yoktur. Bir millet kendi bağımsızlığını ve yurt bütünlüğünü korumaya sonuna kadar azimli ve buna göre hazırlanmış değilse, mutlaka bir başka ülkenin etkisi, saldırısı, egemenliği altına düşer. Ama buna önce ruhen hazırlıklı olmamız gerekir, sonra da elbette ki, bu amaçla gereken önlemleri almak gerekir.

Yine bu kürsüden defalarca belirttiğimiz üzere, yurt savunması veren orduların eğitimi, taktiği, örgütlenme şekli diğer ordulardan tamamen farklıdır. Bunu buradan küçümsüyorlar, "Halk ordusu, komünist ordusu demektir" diyorlar... Biz dünyada ilk defa Ulusal Kurtuluş Savaşını vermiş bir ülkemiz. Nasıl şimdi böyle Ulusal Kurtuluş Savaşı ordusunu küçümsemeye kalkarız? Şimdi ulusal kurtuluş savaşlarının dünyaca genel ilkesi olarak kabul edilen ilkesini ilk defa Atatürk ortaya koymamış mıdır? Ulusal Kurtuluş Savaşında 'Hattı müdafaa değil, sathı müdafaa vardır' dememiş midir ve şimdi bütün ulusal kurtuluş savaşları bu sathı müdafaa esasından gitmiyor mu? Bütün ulusal kurtuluş savaşlarını, yalnız orduların katıldığı değil milletin yedisinden yetmişine kadar, kadını, erkeği, çocuğuyla beraber katıldığı ve her türlü silahı en ilkelinden, ele geçirebildikleri en gelişmişine

kadar olanları kullanarak yapmıyorlar mı? (Başkanvekili Nurettin Ok önce süresinin dolduğunu hatırlatıp, sonra da “Sözlerinizden adeta bazı kimseler vatan savunmasını istemez gibi birtakım anlamlar çıkıyor. Bunu da lütfen açıklayınız” diyor.) Hayır efendim, benim demek istediğim, vatan savunmasının mutlaka NATO’ya, Amerikan yardımına bağlanmasıdır. (Nurettin Ok: “Ama her Türk, bu Türkiye’de vatan savunmasını, gereği olduğu zaman, canını vermek suretiyle ulusal kurtuluş savaşına katılır”. AP sıralarından yoğun alkışlar.) Efendim, tutanakları da inceleyin, ben hep dış yardımlara, dış bağılıklara güvenmememizden söz ettim. Kendimizin bu sorumluluğu kavrayıp, bu görevi yüklenmemiz gerektiğine dikkati çektim.

Kısacası, Türkiye Atatürk dış politikasına ve ulusal savunma politikasına dönmelidir. Atatürk’ün dış politikası ve ulusal savunma politikası kısaca birer cümleyle şunlara bağlı idi: Birincisi, asla büyük devletlerle askeri ittifaklara girmemek. Askeri ittifaklara girmek kolektif güvenlik değildir. Kolektif güvenliği Atatürk o zamanki Milletler Cemiyeti aracılığıyla sağlamayı politika edinmişti.

İkincisi, Türkiye etrafında bir güvenlik kuşağı meydana getirmek. Bu amaçla da komşularla saldırmazlık ve iyi komşuluk ittifakları, anlaşmaları yapmak.

Üçüncüsü, Ordumuzun donatımı bakımından, tek taraflı olarak hiçbir büyük devlete bağlanmamak, kendi savaş sanayimizi geliştirmek, kendimizin imal edemediğimiz silahları da, tek bir devletten değil, çeşitli devletlerden satın almak. Ve son tahlilde, ülkenin bağımsızlığının ve savunmasının temelini, tek güvenliğini Türkiye’nin kendi gücünde bulmak, hiçbir yabancı gücün korumasına güvenmemek. Atatürk’ün bu politikası bugün için de geçerlidir ve Türkiye için yapılacak olan şey Atatürk’ün dış politikasına ve ulusal savunma politikasına dönmektir.

TİP Parlamentoda, Cilt 5, Sayfa 52-59